

2006 YILININ KAYIPLARI VE SENDİKALARIMIZ

Aydınlık Dergisi, 14 Ocak 2007

Yıldırım Koç

2006 yılı işçi sınıfımız için kayıplarla dolu olarak geçti. Bu kayıpların Ağustos ayına kadarkilerini hem Ulusal Kanal'daki programlarda ele almıştım; hem de Kaynak Yayınları'nın başlattığı yeni Emekçi Kitaplığı dizisinde ayrıntılı olarak inceledim (**AKP İşçilere Nasıl Zarar Veriyor**, Kaynak Yay., 2006). Ancak 2006 yılına tekrar kısaca bakmakta yarar var.

2006 yılında, Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin en büyük düşmanları olan işsizlik ve kaçak çalışma-çalıştırma hızla arttı.

16.5.2006 gün ve 5502 sayılı Yasayla Sosyal Güvenlik Kurumu oluşturuldu; SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur bu çatı altında birleştirildi.

19.4.2006 gün ve 5489 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu, Sayın Cumhurbaşkanımız tarafından bir defa daha görüşülmesi talebiyle TBMM Başkanlığı'na geri gönderildi. Kanun 31.5.2006 günü 5510 sayıyla tekrar aynen kabul edildi ve 16.6.2006 günlü Resmi Gazete'de yayımlandı. Yasanın yürürlüğe girme tarihi 1 Ocak 2007 olarak belirlendi. Ancak, Sayın Cumhurbaşkanımızın ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin yaptığı başvuru üzerine, Anayasa Mahkemesi yasanın önemli maddelerini iptal etti ve gerekçeli kararın yayınlanması öncesinde yürütmeyi durdurma kararı verdi. Gerekçeli karar ise yıl sonunda hazırlandı. Bu arada TBMM, yasanın yürürlüğe giriş tarihini 1 Temmuz 2007 olarak değiştirdi.

4857 sayılı İş Kanunu'nun 2. maddesine 1 Temmuz 2006 günü eklenen bir düzenlemeyle, taşeron işçilerinin haklarına önemli bir darbe indirildi.

Gelir vergisinde ücretliler aleyhinde bir düzenleme yapıldı.

Net asgari ücret, 383 YTL'den 403 YTL'ye çıkarıldı.

Özelleştirme, taşeronluk, hizmet alımı, zorla emeklilik gibi uygulamalar hızlanarak devam etti.

2007 yılında yapılacak seçimler, Hükümetin işçi sınıfı aleyhindeki uygulamalarını bir parça kısıtlayabilir. Ancak, diğer taraftan, ekonominin yönetiminin IMF aracılığıyla emperyalizmin elinde olduğu düşünülürse, IMF'nin isteklerinin uygulanması doğrultusundaki baskıların yoğunlaşma olasılığı da vardır. Bu durumda, sosyal güvenlik alanındaki düzenlemelerin olumsuz sonuçları doğrudan yaşanılmaya başlanacaktır. 657 sayılı Devlet Memurları Yasası kapsamında çalışanların iş güvenceleri kaldırılacaktır. 4857 sayılı İş Yasasında yer alan işçi aleyhindeki düzenlemeler toplu iş sözleşmelerine yansıtılacaktır. Diğer olumsuz uygulamalar da devam edecektir.

Uzunca süredir yaşanan bu yenilgi ve kayıplar koşullarında sendikaların durumu nedir; ne olmalıdır?

Bazı kişiler, sendikacılığın artık ömrünü tamamladığını; sendikaların yerine alternatif başka örgütlenmelerin gündeme getirilmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu iddia dayanaksızdır.

Bazı kişiler, mevcut sendikaların değişmesinin mümkün olmadığını, yepyeni bir sendikacılık hareketinin geliştirilmesi gerektiğini ileri sürmektedir. Günümüz koşullarında ufak grupların yepyeni bir sendikacılık hareketi geliştirme iddiası büyük bir hayaldir.

Bazı kişiler, işçi sınıfının her türlü mücadeleye hazır olduğunu, ancak sendikaların yönetimlerinin bunu engellediğini ileri sürmektedir. Bu görüş de yanlıştır; işçi tabanının hareketlenme ve mücadele eğiliminin güçlendiği durumlarda ya sendikacıların tavırları değişmekte, ya da kendileri değiştirilmektedir. Bugün, ne yazık ki, çeşitli etmenlere bağlı olarak, işçi sınıfında bir sessizlik hakimdir. Sendikacıların görevi, bu sessizliğin aşılması için çaba göstermektir. Ancak bugün tabandaki işçide kitle eylemi eğilimi son derece sınırlıdır.

Bugün sendikaların önündeki görev, varolan sendikal hak ve özgürlüklerin ve işçi haklarının kullanılmasında için gerekli bilgi, yürek ve gücü geliştirmektir. Anayasa'nın 90. maddesinde yapılan değişiklik sonrasında doğrudan uygulanırlık kazanan ILO Sözleşmelerinin sağladığı olanaklardan hala birçok sendikacı habersizdir. Bu süreci izleyenler arasında da hala hükümetin gerekli yasa değişikliklerini yapmasını isteyenler vardır. Halbuki ILO Sözleşmeleri, yasa değişikliğine gerek kalmaksızın, doğrudan uygulanırlık kazanmıştır.

Sorunların çözüm platformunun siyasi alanda olduğu günümüzde sendikalar siyasal alandaki güçlerini kullanmak zorundadır. Sendikaların siyasal faaliyeti konusunda tarihimizin en özgür dönemini yaşamamıza karşın, bu alanda girişim yoktur.

Sendikalarımız, özelleştirme kararlarına ilişkin yürütmeyi durdurma ve iptal kararlarının uygulanması için gereken girişimlerde bulunmalıdır.

Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi sürekli kayıplar yaşamaktadır. Halbuki, tarihimizde ilk kez, işçi sınıfına saldıranlar ile vatanımıza saldıranlar aynıdır ve aynı programı uygulamaktadır. İşçi sınıfımız, kendi sorunlarını çözmek için vatanımızın sorunlarına sahip çıkmak zorundadır. Vatanını seven herkes de, vatanımızın sorunlarını çözebilmek için, işçi sınıfının gücünü bu sürece katmak zorundadır. İşçi sınıfının ve vatanımızın sorunlarının birebir örtüştüğü koşullarda, bu kayıpları durdurmanın ve geri alabilmenin yolu, anti-empyalist, ulusalcı ve emekten yana bir cephenin işçi sınıfının önderliğinde oluşturulmasından geçmektedir. Sendikalarımız, bu gerçeği kavradıkları ve bunun gereklerini yerine getirdikleri ölçüde işyerindeki üyelerinin sorunlarına çözüm bulabileceklerdir.